

Костенурката се възгордѣла и рекла да се похвали, че отива на върха на джба, отворила уста и рекла:

— На гости на. . . .

Но изпуснала опашката на катеричката, полетѣла и тупнала на земята.

Охкала, охкала костенурката и едвамъ се дотърала до рѣката.

На другия день, щомъ видѣла катеричката, тя завикала:

— Отде се взе пустия му глупакъ, щъркелътъ. Ако не бѣше той, щѣхъ да се изкача.

— Но и ти, ако бѣше задържала езика задъ жбитѣ си, нѣмаше да паднешъ, — казала й катеричката.

— Сега вече нѣма да говоря, — рекла костенурката и пакъ се заловила здраво за опашката на катеричката.

Но за беда, тъкмо тогазъ прехвъркнала една врана съ черни пера, съ остъръ езикъ. Поусмихнала се врана

и извикала на катеричката:

— Какъвъ парцалъ си помѣкнала на опашката си?

Не се стѣрпѣла костенурката — не могла да преглътне обидата, разтворила уста и отвърнала:

— Ти си парцалъ. . .

Но въ сѣщия мигъ полетѣла надолу и паднала на земята полумрътва!

Минали се нѣколко дни. Костенурката оздравѣла. Дошла катеричката да я обиколи. Костенурката пакъ завикала: